

El mètode Grönholm

Jordi Galceran

labutxaca

Jordi Galceran

El mètode Grönholm

Proa
Barcelona

© Jordi Galceran, 2005

La primera edició d'aquesta obra va ser publicada
a Edicions Proa l'any 2005.

Primera edició en aquest segell: juny del 2008

Vint-i-una edició: març del 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
labutxaca

Fotocomposició: Pacmer

DIPÒSIT LEGAL: B. 28.743-2011

ISBN: 978-84-96863-73-6

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita
de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats

El paper utilitzat per a la impressió d'aquell llibre té la qualificació de paper **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Sala de reunions d'una empresa. Mobiliari de qualitat. Parquet. Parets folrades de fusta. Sobre una taula, ampolles d'aigua i quatre gots. Un tapís mironà a la paret.

Al fons, una porta doble. En un lateral, una porta més petita. Un gran finestral deixa entrar la darrera llum del capvespre. A través del finestral, el cel. Intuïm que la sala es troba en un pis d'alçada.

En una de les cadires, hi seu FERRAN AUGÉ, un home d'uns trenta-vuit anys. Atractiu. Vestit elegant i modern. Davant seu, sobre la taula, un maletí d'executiu.

Després d'uns segons, FERRAN mira el rellotge, treu del maletí un diari d'informació econòmica i comença a fullejar-lo.

Sona un mòbil. FERRAN se'l treu de la butxaca i el connecta.

FERRAN, *al mòbil*: ¿Sí?... Hola, nano... Ja hi sóc. Estic esperant...

Per la porta doble entra ENRIC FONT. FERRAN sembla que no el veu.

Hòstia, ¿aquesta nit a sopar?... ¿I per què quedes sense dir-me res? No, no vindré. No ho sé, tu mateix... Passo de llepar el cul a aquests japonesos per quatre duros. Escolta, estic a punt que em donin una feina de collons, o sigui que, per mi, els pots dir que se'n vagin a prendre pel sac... Estic tip de baixar-me els pantalons davant d'aquests gilipolles... Mai més. T'ho juro.

FERRAN veu ENRIC.

FERRAN, *al mòbil*: T'he de deixar.

FERRAN guarda el mòbil. ENRIC és un home grassonet, que supera la quarantena. També du trajo, però no tan modern com el de FERRAN. Maletí d'executiu a la mà, un maletí més usat que el de FERRAN.

ENRIC: Bona tarda.

FERRAN: Bona tarda.

ENRIC: M'han dit que l'entrevista és aquí...

FERRAN: Sí, a mi també.

ENRIC: ¿Vostè és de l'empresa...?

FERRAN: No, no. Sóc un candidat al...

ENRIC: Ah, jo també.

FERRAN: Encantat.

ENRIC: Igualment.

Encaixen. ENRIC deixa el seu maletí a la taula. Hi ha uns segons de silenci.

ENRIC: ¿T'han explicat alguna cosa?

FERRAN: No. Res.

ENRIC: Curiós, tot plegat, ¿no?

FERRAN: Sí.

ENRIC: Tècniques no convencionals.

FERRAN: Això sembla.

ENRIC: Quan m'ho van proposar... No sé. No és... habitual. ¿Què serem, nosaltres dos?

FERRAN: No ho sé. Hi ha quatre gots.

ENRIC: Potser són pels que ens han d'entrevistar.

FERRAN: Potser.

ENRIC: Això de l'entrevista conjunta és una mica... com a mínim, original. I més per a una feina d'aquest nivell. Normalment, és tot més confidencial.

FERRAN: A mi, això...

ENRIC: No, a mi també, però, vaja... Tu i jo no ens coneixem. Però seria fàcil que ens trobéssim algú conegut.

FERRAN: ¿I què?

ENRIC: Home, seria una mica violent.

ENRIC seu. Uns instants de silenci.

ENRIC: ¿Has vingut amb cotxe?

FERRAN: Sí.

ENRIC: Jo també. Quin trànsit, ¿no?

FERRAN: Com cada dia.

ENRIC: Jo ja he fet tres entrevistes. No sé què més volen saber de mi. ¿I tu, quantes n'has fet?

FERRAN: Tres.

ENRIC: Com jo.

ENRIC treu una capseta de caramels.

ENRIC: ¿Un mentolín?

FERRAN: No, gràcies.

ENRIC: Jo no tenia gaires esperances d'arribar fins aquí. Vinc d'una empresa petita, i això és... Bé, en tot això dels mobles i el bricolatge, és la segona del món.

FERRAN: Una empresa és una empresa.

ENRIC: Sí, però jo no he treballat mai en una multinacional. ¿I tu?

FERRAN: Jo he treballat a molts llocs.

ENRIC: I les condicions són increïbles. El sou és... Bé, no sé què deus guanyar tu, però jo gairebé doblaria... Tenia por de fer tard. Era a la Diagonal, parat, i pensava, ara faràs tard i quedaràs fatal. Aquestes coses són importants. De vegades són els petits detalls els que fan prendre una decisió. Jo he hagut de contractar gent i, al final, el que em fa decidir són els petits detalls. La manera de vestir, com m'han donat la mà... I el cotxe. Sempre que puc els acompanyo fins al seu cotxe. Un cotxe diu molt del seu propietari. A vegades et trobes un paio que sembla molt polit i té el cotxe fet una merda.

FERRAN: Tranquil. No has arribat tard.

Per la porta doble entren MERCÈ DEGÀS i CARLES BUENO. Trenta i pocs. MERCÈ du un elegant vestit jaqueta. CARLES, més informal, pantalons i americana esport, sense corbata. Arracada en una orella.

CARLES, a MERCÈ: Passa, passa.

MERCÈ: No, passa tu.

CARLES: Sisplau.

MERCÈ, somrient: ¿Per què? ¿Perquè sóc una dona?

CARLES: Sí, perquè ets una dona.

MERCÈ: D'acord, passo. Però no perquè sigui una dona.

(Als altres:) Bona tarda.

FERRAN i ENRIC: Bona tarda.

CARLES: Bona tarda. *(Presentant-se:)* Carles Bueno.

CARLES ofereix la mà a FERRAN.

FERRAN: Ferran Augé.

Tots van encaixant alhora que es presenten.

MERCÈ: Mercè Degàs.

ENRIC: Enric Font.

Tots es donen la mà amb tots.

CARLES: ¿Són vostès qui ens han de fer l'entrevista?

ENRIC: No, no, som... entrevistats, també.

CARLES: ¿Tots dos? Nosaltres també.

MERCÈ: ¿I qui ens entrevista?

ENRIC: No ho sabem, encara.

MERCÈ i CARLES deixen les coses.

MERCÈ: Tres homes i una dona. Com sempre.

CARLES: El vint-i-cinc per cent. Políticament correcte.

MERCÈ: Sempre tan graciós, ell. Em sap greu, però ara el políticament correcte és el cinquanta per cent.

ENRIC: ¿Us coneixeu?

CARLES: Vam estudiar junts.

MERCÈ: Bé, jo vaig estudiar una mica més que ell.

CARLES: La matrícules, li dèiem. Ho tenim pelut amb aquesta.

ENRIC: Ja t'ho he dit abans. Era lògic que algú es conegués.

CARLES: ¿I què hem de fer, ara?

FERRAN: Esperar, suposo.

MERCÈ: ¿Ens faran l'entrevista a tots quatre junts?

CARLES: Això em van dir a mi. Una entrevista conjunta amb tots els candidats.

Pausa.

ENRIC: ¿Heu vingut amb cotxe?

CARLES: Jo sí.

ENRIC: Quin trànsit, ¿no?

CARLES: Horrorós.

ENRIC: Sort que tenen pàrquing, perquè si no...

CARLES: Sí, aquí, per aparcar, és impossible.

ENRIC: ¿També heu fet tres entrevistes, vosaltres?

CARLES: Jo sí.

MERCÈ: Jo també.

ENRIC: I aquesta és la quarta. He passat algunes vegades per això, i mai m'havien fet quatre entrevistes. No sé què més volen saber de mi...

En una de les parets laterals s'obre una porteta. S'obre de dalt cap a baix, aturant-se a quaranta-cinc graus. És com una bústia que, fins ara, havia quedat dissimulada a la paret. MERCÈ és qui s'hi troba més a la vora.

MERCÈ: Ei. S'ha obert això.

Un moment de silenci.

CARLES: Doncs mira a veure què hi ha.

MERCÈ ho mira.

MERCÈ: Un sobre i un cronòmetre.

FERRAN: ¿Un cronòmetre?

MERCÈ: Digital.

CARLES: ¿Hi posa res, al sobre?

MERCÈ: No. ¿L'obro?

FERRAN: ¿I a mi què m'expliques? No ho sé.

MERCÈ obre el sobre.

MERCÈ, *llegint*: «Bon dia i benvinguts. Com ja els vam avançar, aquesta és la darrera fase del procés de selecció per accedir al càrrec de director comercial de Dekia. Vostès són els últims aspirants. Sabem que aquesta no és una prova habitual. Seguim el protocol establert per la nostra central a Suècia. Si en algun moment consideren que alguna de les propostes que els farem no és acceptable per vos-tès poden abandonar el procés. La porta és oberta. Si surten d'aquesta sala, però, sigui pel motiu que sigui, entendrem que renunciïn a continuar aspirant al càrrec. La primera prova és la següent. Els hem dit que són els últims aspirants, però no són els últims quatre aspirants. Només hi ha tres autèntics aspirants. Un de vostès és un membre del nostre departament de selecció de personal. Junta-ment amb el sobre han trobat un cronòmetre. Te-nen deu minuts per esbrinar qui de vostès no és un autèntic candidat. Sisplau, posin en funcionament el cronòmetre. És el botó de la dreta.» I ja està.

CARLES: Collons.

ENRIC: A veure, un moment... O sigui, un de nosaltres no és...

CARLES: Està ben clar.

MERCÈ: I hem d'esbrinar qui és.

FERRAN: Pensava que això seria una entrevista.

MERCÈ: Jo he de fer alguna cosa amb el rellotge.

ENRIC: Hi ha un candidat que no és candidat. I hem de descobrir qui és.

MERCÈ: Això ja ho hem entès.

ENRIC: Que bo.

FERRAN: ¿Bo?

ENRIC: La prova. Descobrir qui menteix. És bona, perquè, és clar, quan hem entrat, tots pensàvem que érem iguals, que érem candidats, i ara resulta que no.

MERCÈ: ¿Què, l'engego?

MERCÈ prem el botó del cronòmetre.

MERCÈ: Deu minuts.

ENRIC: A veure. Situem-nos. Un de nosaltres no és... real.

Pausa. Tots quatre es miren.

MERCÈ: O sigui, que l'entrevistador és un de vosaltres.

FERRAN: Potser ets tu.

MERCÈ: ¿Jo? No, jo no ho sóc.

FERRAN: Hi ha algú que està fingint. Podem ser qual-sevol.

ENRIC: Tenim deu minuts. No és gaire temps. Crec que és més ràpid descartar que no pas intentar descobrir directament qui és l'impostor.

FERRAN, *irònic*: L'impostor.

ENRIC: Hi ha una cosa que, d'entrada, està clara. Vosaltres dos us coneixeu.

MERCÈ i CARLES es miren.